

da i og for sig med ligesaa megen Grund forbauses over, at den offentlige Anklagemyndighed var medtagen. Det er jo ikke dermed Meningen at sige, at Anklagemyndighedens og Politimyndighedens Ordning hører ind under Domsmagtens Ordning. Udkastets Overtskrift viser, at det er som nye og selvstændige Led, at disse Ting ere medtagne, men det hører med til den hele nye Ordning af de forskellige Faktorer, der ere virksomme i Retspleien, være sig nu enten som Domsmagt eller i en anden Egenkab. Da vi ikke have en Organisation f. Ex. af Politiet, der paa nogen Maade svarer til det, den nye Strafferetspleie vil kræve, var det under alle Omstændigheder nødvendigt at ubearbejde et Forslag om Politiets Organisation, og det vilde forekomme mig at have været noget affekteret fra Kommissionens Side, om den vilde have ment, at det ikke passende kunde forenes med Bestemmelserne om Domsmagten i eet Lovforslag. Det er jo en bekendt Sag, at man andelsvis ikke nærer nogen Betænkelse ved, trods den fulde Adskillelse mellem Politiet og Domstolene, dog at betegne Politiet med Hensyn til den Funktion, det har og nødvendigvis maa have for Retspleien, som hjælpende paa forskellig Maade — betegne det som Retspoliti, eller, for at bruge det franske Udtryk „police judiciaire“. Altsaa fra den Side kan jeg ikke se, at der kan være noget Underligt i, at Politiets Organisation er medtagen. Det er nødvendigt at skabe en saadan, og naturligt at give den Plads i dette Forslag. Det er jo ogsaa aabenbart, at dette maatte ligesaa vel være Tilfældet, selv om man med det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Leth) mente, at Politiets Opgave skulde være mere indskrænket, end den efter Udkastets Tanke er i Strafferetspleien. Thi det er dog vist, at hvormægt man end indskrænker dets Rolle, maa det dog medtages som hjælpende og understøttende for dem, man kalder Anklagere, og forøvrigt ogsaa som hjælpende og understøttende for Dommeren under Forundersøgelsen, ligesom ogsaa under Hovedforhandlingen, naar der nemlig under den bliver Spørgsmaal om at udføre Retskendelsen. Altsaa, det vilde under alle Omstændigheder være nødvendigt. Jeg kan iøvrigt, for at genoptage det Spørgsmaal, der blev berørt og behandlet under Debatten om Forslaget om Strafferetspleien, ikke indrømme det ærede Medlem, at der er noget som helst Arigtigt deri eller endog, som det ærede Medlem igaar mente, noget mindre Stemmen med Grundlovens Fordring om Adskillelse mellem Retspleien og Forvaltningen. Naar Lovudkastet tænker sig, at Politiet ogsaa skulde kunne træde selvstændigt op i visse Retninger som Anklager, idet Politiet begjærer Forundersøgelse,

og dernæst i de ganske vist mindre betydelige Sager, som ere Politisager efter den nye Ordning, saa kan jeg ikke erkende, at der skulde være noget U hensigtsmæssigt eller Principstridigt eller endogsaa Grundlovsstridigt deri. Naar Grundloven kræver Adskillelse mellem Retspleie og Forvaltning, har Kommissionen ganske vist troet at fyldestgjøre denne Fordring ved at udstille Forvaltningen fra Dommerstillingen, og det er jo Hovedopgave og ogsaa Hovedtanke i det Forslag, der er forelagt. Naar man nu endvidere siger, at Grundloven forbyder, eller at det ialtfald ikke er ret stemmende med Grundlovens Tanke, at den administrative Myndighed overhovedet har nogen som helst Virksomhed i Retspleien, ikke engang som Anklager, vil man ikke alene derved komme til at ramme Politiet, men ogsaa Anklagerinstitutionen. Kommer man konsekvent til, at det ikke er muligt at staffe den administrative Myndighed en Rolle som Anklager, idet det strider med Grundlovens Fordring om, at Retspleien adskilles fra Forvaltningen, saa maa vi henlægge denne Rolle til Domstolene og komme da til at tjøre i Ring: Vi ville først adskille Politiet fra Domstolene, for at Politiet ikke skal være Dommer, men saa forlange vi igjen, at Dommeren skal være administrativ Myndighed, idet vi tillægge ham Politimyndighed og gjør ham til Anklager. Det ærede Medlem mener naturligvis, at det er Sagsrørernes Sag at træde op som Anklagere; men naar en Sagsfører paa Samfundets Vegne træder op i Kraft af Bestikelse af de offentlige Myndigheder, altsaa ifølge et Mandat, som kan føres tilbage til Justitsministeriet, saa træder han op som den administrative Myndigheds Organ, og hvis der overhovedet er noget Principstridigt og U hensigtsmæssigt i den foreslaede Ordning, vil det ligesaa fuldt være tilfælde i dette Tilfælde. U hensigtsmæssigt kan jeg nu under ingen Omstændigheder kalde det. Det, at indbringe en Sag til Forundersøgelse, er en forholdsvis saa ringe Funktion fra Politiets Side, at jeg ikke skjønner, der kan være nogen som helst Rimelighed i at have det Omsjøb, at Politimedlemmene først skulde staffe sig eller have en Sagsfører til at foretage dette Skridt. I den Henseende behøve vi kun at se hen til den Ordning, vi for Dieblirket have i Kjøbenhavn, en Ordning, der netop er i Overensstemmelse — om dette end ikke er fuldstændig gennemført — med Tanken i en Anklageproces, idet Politiets Henviisning jo der er det første Skridt, er Betingelsen for, at Kriminal- og Politiretten kan sættes i Bevægelse. Ligesaa lidt mener jeg, der fornuftigvis kan være nogen Grund til ikke at tillægge Politiet den det i Udkastet tiltænkte Rolle, at træde op som Anklager i en vis Klasse Smaasager — thi Udkastet gaar jo ikke saa saa vidt, som det ærede Medlem for